

АКО ДЕТЕТО НЕПРЕСТАННО ВИ ПРЕКЪСВА

Детето прекъсва разговора на възрастния или неговото занимание. То има нещо да каже или да покаже и не може да си представи, че за вас това не е по-важно от онова, което вършите в момента. Детето няма търпение и, ако се налага да изчака няколко минути, може да забрави онова, което е искало да каже. Ако детето често ви прекъсва, помислете дали това не показва, че подобно поведение „минава“, независимо че изнервя вас или вашия събеседник. Как да постъпите?

Обяснете ясно на детето си кога и как може да ви прекъсва и да търси вашето мнение, а най-вече кога не може да го прави. Не оставяйте у детето впечатлението, че онова, което има да ви казва, не ви интересува: чисто и просто моментът не е подходящ, вие не сте свободни, но след няколко секунди или минути, според случая, ще бъдете на негово разположение.

Детето ще се трогне, ако с някакъв жест на ръката му покажете, че сте чули молбата му, но в момента не можете да реагирате, защото говорите с някого или довършвате нещо. Ако кажете: *„След секунда съм твоя/твой“* или *„Идвам след две минути“*, нека това не бъде след половин час. В началото не изпробвайте продължително време неговото търпение, ако искате то да го съблюдава. Постепенно го увеличавайте с думите: *„Ще дойда при теб, когато голямата стрелка на стенния часовник бъде най-горе; ще бъде точно пет часът“*. И тогава изцяло му се посветете: ако детето кротко е чакало да дойдете, то наистина е заслужило вашето внимание. Благодарете му.

Освен това съществува друг правилен начин да привлечете вниманието, което детето може да започне да усвоява, но се надявайте да го прилага системно едва след няколко години. Например изречението му да започва с *„Моля“*, после да изчака вашия отговор (ако не можете веднага да отговорите, използвайте някакъв знак, че сте го чули или видели). Или друго – ако иска да ви говори, докато сте на телефона, по-добре е да знае, че трябва да шепне, а не да говори на висок глас.

И накрая, не забравяйте, че детето не разбира и се чувства отблъснато, когато трябва да изчака да приключите разговора си и тогава да поговорите с него. Не искайте прекалено много от него. Помогнете на детето да се научи на търпение. Намерете му занимание: ако до телефона винаги има листове и моливи, това може да ви помогне (то ще си рисува, докато вие говорите), или пък нещо за пиене или ядене и

т.н. Ако детето прекъсва разговорите, докато е на масата заедно с възрастните, погрижете се да му дадете и на него думата. То също иска да каже нещо, но не знае кога да го направи. Когато няколко възрастни разговарят помежду си, за един начинаещ в словото понякога е много трудно да вземе думата. Попитайте го: „*А ти какво мислиш?*”, „*Какво ще правиш след като вечеряме?*”, с което ще се предотврати прекъсването на „големите”.

Тези въпроси, свързани с вниманието към детето, са важни. То също има какво да сподели и ще го повтаря, докато бъде чуто. За да се чувства уверено, детето трябва да изпитва усещането, че родителите му са добре разположени към него, разбират го и са готови да чуят онова, което иска да им каже. „*Разбирам те, чувам те, но не мога веднага да ти отвърна, в момента съм зает (а), но след малко заедно ще го свършим*” и т.н. са отговори, които детето приема, защото се чувства разбрано. В противен случай то ще намери други начини, за да принуди родителите си да му обърнат внимание. Ще отказва да се храни, за да задържи майка си при себе си. Ще се мушка в леглото на родителите си в три часа през нощта. Или пък периодично ще му е лошо, като винаги целта е една и съща: да му обърнете внимание. Затова не е ли по-добре да се вслушате в детето и да отделите разумно време за него? Количеството има значение, но решаващо е качеството на отделеното внимание...